

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλοτρίως παραστῆναι εἰς τὴν γὰρ ἡμετέραν ἐκπαίδευσιν, καὶ καθὰ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς μαθητάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΔΟΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0. 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1897

Ἔτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 43

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἰδε Σελ. 330)

Ἐπὶ τὸν Κ. Ὑποδιευθυντὴ τῶν Ἀρχαίων
Ἀρχαιογραφικῶν εἰς Παρίσιον.
Ἐν Δολβέ, τῆ 30. Ἰουλίου 1913.

Κύριε,

Ἡ Μαριάννα Λεδουέκ, ἡ ὁποία ἀπεβίωσεν ἐγκαῦθα πρὸ δύο ἡμερῶν, μ' ἐπεφόρτισε νά σας ἀνακοινώσω σπουδαία τινα, τὰ ὁποία σᾶς ἐνδιαφέρουν.

Ἡ Μαριάννα Λεδουέκ ἦτο ἤδη ἀπὸ τινος χρόνου ἀσθενής, ὅτε μίαν ἡμέραν μ' ἐκάλεσε παρὰ τὴν κλίνην της καὶ μου εἶπεν :

«— Αἰδεσιμώτατε, εἶμαι πολὺ ἀρρωστη αἰσθάνομαι ὅτι ὁ Θεὸς με καλεῖ πλησίον του, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰποθάνω, πρὶν ἐλαφρώσω τὴν συνείδησίν μου ἀπὸ ἓνα μεγάλο βάρος.

«Καὶ εὐθὺς ἀμέσως μοὶ διηγήθη τὰ ἐξῆς :

«— Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1796, ἤμην — ὅπως ἦσαν πρὶν ἀπὸ ἐμέ οἱ γονεῖς μου καὶ οἱ γονεῖς τῶν γονέων μου, — εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης Ἀλβᾶ, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν τὸν πύργον Ἀλβᾶ, εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νάντης. Πρὸ ἑνὸς ἔτους σχεδόν, εἶχα ὑπανδρευθῆ καὶ ἀπέκτησα μίαν κόρην. Ὁ κόμης εἶχε φύγῃ πρὸ μίᾳς ἐβδομάδος μ' ἓνα σῶμα πολεμιστῶν βασιλοφρόνων, τὸ ὁποῖον ἀντίστατο ἀκόμη κατὰ τῶν δημοκρατικῶν, μολονότι ἡ θέσις του ἐγένετο ὁσημέραι δευιοτέρα. Ἦτο ἀνδρεῖος εὐπατρίδης εἶχε δώσει τὸν λόγον τῆς τιμῆς του νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τοὺς δικούς του, καὶ τὸν ἐκράτησε μέχρι θανάτου.

Ἡ ἀναχώρησις του τῷ ἐστοίχισεν ἀκόμη περισσότερον, διότι πρὸ ὀλίγου μόλις ἡ σύζυγός του τὸν εἶχε κάμῃ πάλιν δύο τέκνων, διδύμων, ἑνὸς ἀρσενικοῦ καὶ ἑνὸς θηλυκοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ τὰ δύο ἦσαν ὡραία ὡς ἄγγελοι.

Μόνῃ εἰς τὸν πύργον ἡ δυστυχῆς μου κυρία, εὐρίσκειτο εἰς διηνεκῆ ἀγωνίαν καὶ τρόμον δι' ἑαυτὴν καὶ πρὸ πάν-

των διὰ τὰ ἀγαπητὰ της διδύμα. Σώματα πολεμιστῶν βασιλοφρόνων καὶ στρατιωτῶν τῆς δημοκρατίας διέσχίζον τὴν χώραν καὶ ἀκαταπαύστως συνήπτον μάχας, αἱ δὲ περὶ τούτων φῆμαι ἐφθάνον μέχρι τῶν ὠτων της. Αἱ ἐπαύσεις καὶ οἱ πύργοι ἐπυρπολοῦντο, πότε ὑπὸ τῶν

«Δὲν θέλω νὰ ἀποθάνω, πρὶν ἐλαφρώσω τὴν συνείδησίν μου ἀπὸ ἓνα μεγάλο βάρος.» (σελ. 337, στήλ. α'.)

μὲν καὶ πότε ὑπὸ τῶν δέ, οἱ δὲ κάτοικοι τῶν ἐξεδιόκοντο. Φαντασθῆτε ὅποιαν ἐντόπωσιν ἔκαμνον αἱ διηγήσεις τῶν ἀπεισίων τούτων σκηνῶν εἰς γυναῖκα ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατον, ὅπως ἡ κομήσση. Μίαν νύκτα μ' ἐκάλεσε πλησίον της καὶ μου εἶπεν :

«— Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ μείνω ἀκόμη πολὺν καιρὸν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἡ μόνῃ μου λύπη εἶνε ὅτι θὰ πέθω, πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ σύζυγός μου,

διὰ νὰ ὑπερασπισθῆ καὶ νὰ προσφυλῆ τὰ ἀθῶα αὐτὰ πλάσματα, τὰ ὁποῖα κινδυνεύουν, τὰ ὁποῖα περιμένει ἡ ἐκδίκησις καὶ ὁ θάνατος, ὡς τέκνα βασιλοφρονος καὶ ἐπαναστάτου, προγεγραμμένου. Ἀγαπητῆ μου Μαριάννα, θέλω νὰ μου ὑποσχεθῆς ἓνα πράγμα: ὅτι, ἂν ἀποθάνω πρὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ ἀγαπητοῦ μου Λουδοβίκου, θὰ παραλάβῃς σὺ τὰ δύο μου παιδιὰ καὶ θὰ τ' ἀναναθρέψῃς ὡς χωρὶ ἀτόπουλα. Ὁρκίσου το !»

«Τὸ ὀρκίσθη. Ἐξήγαγε τότε ἀπὸ τὸν δακτυλὸν τὸν ἀρραβωνά της, καὶ μοι ἔδειξε τοὺς δύο δακτυλίους, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπετέλειτο.

«— Θὰ χωρίσῃς τοὺς δύο αὐτοὺς δακτυλίους, θὰ περάσῃς εἰς τὸν καθένα ἀπὸ μίαν ταινίαν καὶ θὰ τοὺς κρεμάσῃς εἰς τὸν λαμβὸν τῶν παιδιῶν μου.»

Μοῦ ἔκαμε νεῦμα ὅτι δὲν ἤδύνατο νὰ προχωρήσῃ. Καὶ πράγματι ἦτο τόσο ἐξηνητημένη, ὅστε μόλις ἤκουετο ἡ φωνή της.

Ἐπῆρα τὸν ἀρραβωνά καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξετέλεσα πιστῶς τὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας μου ἔδεσα τοὺς δακτυλίους μὰ δύο ταινίας καὶ τοὺς ἐκρέμασα εἰς τὸν λαμβὸν τῶν δύο παιδιῶν.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν μᾶς ἦλθεν ἡ τρομερὰ εἰδήσις : ὁ κόμης εἶχε φονευθῆ εἰς μίαν συμπλοκὴν. Ἡ κυρία μου δὲν ἤδυνήθη νὰ ἐπιζῆσῃ τοῦ μεγάλου τούτου δυστυχήματος καὶ τὴν

ἐπομένην, καθ' ἣν στιγμὴν ἐφθάνον εἰς τὸν πύργον οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι, διὰ νὰ τὸν δημεύσουν ἐπ' ὄνοματι τῆς Δημοκρατίας, ὡς ἰδιοκτησίαν Βανδαίου ἐπαναστάτου, ἡ ἀτυχῆς κομήσση ἐξέβαλλε τὴν τελευταίαν πνοήν . . .

«Δὲν ἐπερίμενα τοῦτο διὰ νὰ ἐνεργήσω. Γνωρίζουσα ὅτι οἱ ὑπάλληλοι θὰ ἤρχοντο τὸ πρᾶϊ, καὶ φανταζομένη ὅτι ἐκ τῆς παρουσίας τῶν θὰ ἐκινδυνεύον τὰ παιδιὰ, ἤρκασα ἀμέσως ἀπὸ τὸ λίκνον τὴν

μικράν Έρριέττην, διὰ τὸ συμμορφωθῆναι μετὰ τὰς διαταγάς τῆς κυρίας μου. Ἄλλ' οὐ μὲν ἠθέλησα νὰ παραλύθω ἐπίσης καὶ τὸν μικρὸν Ἐκτορα, ὁ ὅποιος ἔκοιματό εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον μετὰ τὴν τροφὸν του, παρετήρησα δὲ καὶ οἱ δύο εἶχον ἐξαφανισθῆναι. Ἐκτοτε δὲν ἤκουσα τίποτε περὶ αὐτῶν.

«Ἐφυγα ἀπὸ τὸν πύργον μετὰ τὸ παιδίον καὶ κατέφυγα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πάππου μου, ὁ ὁποῖος διέμενεν εἰς ἓν προάστειον τῆς Νάντης. Δὲν τῷ ἐνεπιστεύθη, δὲν ἐνεπιστεύθη ἀπολύτως εἰς κανένα τί εἶχα κἀμὴ. Ἡ κόρη μου τὴν ὁποίαν οἱ συγγενεῖς μου δὲν ἐγνώριζαν, εἶχεν ἐντωμεταξὺ ἀποθάνῃ. Ἡδυνήθη λοιπὸν εὐκόλως νὰποκρύψω τὸ δυστύχημα καὶ νὰ παρουσιάσω εἰς τοὺς συγγενεῖς μου ὡς ἰδικὸν μου τέκνον τὴν μικρὰν Ἐρριέτταν. Ἄλλα, ἐννοεῖται ὅτι ἔλαβα ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, διὰ νὰ γίνῃ φυσικῇ ἡ ἀντικατάστασις αὐτῆ. Ἄλλ' εἶνε περὶ τὸν νὰ κουράζω τὴν Αἰδεσιμότητά σου με ἀναφελεῖς λεπτομερεῖας.

«Ἐμαθα τότε ὅτι ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσῃ ἐσχάτως τὴν σύζυγόν του, ἐζητῆε παραμάναν διὰ τὸ νεογέννητον τέκνον του. Ὀνομάζετο Μορανζῆς καὶ διέμενεν εἰς Νάντην. Ἐπαρουσιάσθη ἐκεῖ μετὰ τὴν θυγατέρα τῆς κυρίας μου, τὴν ὁποίαν ἐπαρουσίασα ὡς ἰδικὴν μου. Ἔγινε δεκτῆ καὶ ἐσυμφωνήσαμεν νὰ θηλάζω τὰ δύο παιδιά συγχρόνως».

Ἐνταῦθα ὁ κύριος Μορανζῆς διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν, μὴ δυνάμενος νὰ προχωρήσῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως, καὶ παρέκάλεσε τὸν πολιτὴν Δαγκνὲν νὰ τὴν ἐξαιολογήσῃ.

Ὁ Δαγκνὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐξηκολούθησε :

«Μίαν ἡμέραν τὸ ξένον παιδίον κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν καὶ μετὰ ὅλας μου τὰς περιποιήσεις, ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

«Ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὸ δυστύχημα. Αἱ παραμάναι, καθὼς γνωρίζετε, ἀγαποῦν τὰ παιδιά τὰ ὁποῖα θηλάζουν, σχεδὸν ὅπως καὶ τὰ ἰδικὰ των ἡγάπων λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὴν Δουκίαν Μορανζῆ πολὺ, ἂν καὶ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν θυγατέρα τῆς προσφιλοῦς μου κυρίας. Τὴν μάλιν μου ἠξήλασε καὶ μία ἄλλη σκέψις: ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἀνετον ἐκείνην οἰκίαν, ὅπου ἦμην τόσο ἀσφαλῆς, ὅπου θὰ ἤδυναμην, ἐπὶ ἓν ἢ δύο ἐτη, νὰ παρασχω εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου Ἐρριέτταν, ὅλας τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἀπῆται ἡ ἡλικία τῆς. Μοῖ ἐπέληθε τότε μία ἰδέα. Κατ'ἀρχαίως τὴν ἀπέκρουσα, διότι ἦτο ἐγκληματικῆ. Ἄλλ' αὐτὴ μοῖ ἐπαγήλαθε κατέκριν ἰσχυροτέρως. Ἡ κυρία κόμισσα μοῖ εἶχεν εἶπη — κάμε τὴν χωριανοπούσαν! Ἄλλ' ἂν εἴμπορούσα νὰ τὴν κάμω θυγατέρα καλοῦ καὶ

εὐπρόου κυρίου, ὅπως ὁ κ. Μορανζῆς, αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον; ὁ σκοπὸς τῆς κυρίας μου θὰ ἐξεπληροῦτο, ἡ θυγάτηρ τῆς θὰ εὐρίσκειτο ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐπὶ πλέον ἡ δυστυχῆς ὄρφανὴ θὰ εἶχεν εἰς τὸ ἐξῆς οἰκογένειαν.

«Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ὁ κύριος Μορανζῆς εἰσῆλθε διὰ νὰ ἴδῃ τὴν κόρην του, εὗρεν εἰς μὲν τὸ λίκνον τῆς, τὸ ὄραϊον καὶ καταστόλιστον, τὴν μικρὰν Ἐρριέτταν Ἄλλα, εἰς δὲ τὸ πτωχότερον λίκνον τῆς καταπρὸς τῆς κομῆσεως, τὸ νεκρὸν καὶ καταψύχον ἤδη σῶμα τῆς Δουκίας Μορανζῆς.

«Δὲν ἐνόησε τίποτε ἀμφιβάλλω μάλιστα ἂν καὶ ἡ μητέρα τῆς ἢ ἡ ἴδια θὰ το ἐνόει. Τὰ βρέφη, προπάντων ὅταν κοιμῶνται, ὁμοιάζουν ὅλα. Ἄλλως τε ἐφρόντισα νὰ ἔχω κλειστά τὰ παραπετάσματα, μετὰ τὴν πρόφασιν τῆς γειννιάσεως τοῦ νεκροῦ. Ἐκλαία δὲ ἀπαρηγόρητος τὸν θάνατον τῆς δῆθεν θυγατρὸς μου.

«Ὀὕτως ἔμεινα, — ὅπως καὶ ἡ Ἐρριέττα Ἄλλα εἰς τὸ ἐξῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Δουκίας Μορανζῆς, — εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα ἔτη. Τότε ὁ κ. Μορανζῆς ἐπρόκειτο νὰναχωρήσῃ ἐκ Νάντης καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Παρισίους. Ἐλυπόμην πολὺ, διότι ἔπρεπε νὰποχωρισθῶ τὴν μικρὰν ἄλλ' ἦτο ἂν δυνατόν νὰ με συμπαραλάβουν. Πρὸ τοῦ χωρισμοῦ μου, παρεδόξα εἰς τὴν Ἐρριέτταν τὸν δακτύλιον τῆς μητρός τῆς, χωρὶς νὰ τῇ εἶπω πῶθεν προέρχεται. Θὰ το ἔκαμνα ἐνωρίτερα ἄλλ' ἤθελα νὰποφύγω τὰς ἐρωτήσεις τοῦ παιδίου καὶ τῶν ἄλλων, αἱ ὁποῖαι θὰ μ'ἐστενοχώρουν. Διὰ τοῦτο τὸν εἶχα ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸν λαϊκόν τῆς, τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς μικρᾶς Μορανζῆς, καὶ ἔκτοτε μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης, τὸν ἐφύλαττα ἐγὼ.

«Πολλάκις, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα ἐτῶν, κατὰ τὰ ὁποῖα ἔμεινα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Μορανζῆς, ἠθέλησα νὰ φανερώσω τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν κύριόν μου ἄλλ' ἐκρατήθη, συλλογισθεῖσα τὴν λύπην τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάενετο, μανθάνων ὅτι τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐλάτρευεν ὡς ἰδικόν του, ἦτο ἐντελῆς ξένον. Ἐν τούτοις δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πάρω μάλιν μου τὸ μυστήριον τοῦτο εἰς τὴν τάφον. Δι' αὐτὸ οὐκ ἐκάλεσα, Αἰδεσιμώτατε. Ἄν νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ φανερώσετε ὅ, τι ἠκούσατε, πράξατέ το.»

Ἐνταῦθα τελειώνει ἡ διήγησις τῆς Μαρριάννας Λεδουέκ. »

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἱερέως ἐπερατοῦτο διὰ τῶν ἐξῆς :

«Ἐταράχθην ἐξ ὅσων ἤκουσα καὶ ὁμολογῶ ὅτι πρὸς στιγμὴν ἐδίδασα καὶ ἐγὼ. Ἐπρεπεν ἄρα γε νὰ διαταράξω τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐτυχίαν μιᾶς οἰκογενείας, διὰ τῆς ἀποκαλύψεως μυστικοῦ, ἢ γνω-

σῆς τοῦ ὁποίου, καθ' ὅσον κρίνω, δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ κανένα; Κατόπιν ὁμοῦ ἐσκέφθη ὠριμώτερον καὶ θρωότερον. Οἰοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν αἱ συνέπειαι, ὡφείλα νὰ γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους. Καὶ τοῦτο πράττω σήμερον, στέλλων πρὸς ἡμᾶς ἀκριβῆ περιλήψιν τῆς διηγήσεως τῆς Μαρριάννας Λεδουέκ.

Δέξασθε, κύριε Ἀρχιεπισκοπῆ, κτλ. Ἀμβρόσιος ΔΑΡΑΣ, ἱερέως.»

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς μακρᾶς ταύτης ἐπιστολῆς ἐπροξένησε νέα δάκρυα. Καὶ αὐτὸς ὁ πολιτὴς Δαγκνὲν ἐπανελημμένως ἠναγκάσθη νὰ σπογγίσῃ τὰ ματωγυῶλια του. Πραγματικῶς ὅμως, ὅχι τὰ ὕαλια, ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος ἦσαν ὑγρά...

[Ἔπεται συνέχεια.] Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐβδομῆς Δουοῦ ΓΡΕΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΥΑΛΟΣ

Η ΚΑΜΠΟΥΡΙΤΣΑ

Μία μητέρα εἶχε μίαν μοναχοκόρην πολὺ μικροκαμωμένην καὶ ὠχράν καὶ κάπως διαφορετικὴν ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά, διότι ὅταν ἐξήρχετο μετὰ τῆς μητρός τῆς ἐκ τῆς οἰκίας, οἱ ἄνθρωποι συγχαίικς ἐσταματοῦσαν, παρετήρουν τὴν μικρούλκην καὶ κατὰ ἐπιθυμίαν ὅταν δὲ ἡ κορασις ἤρῳτα τὴν μητέρα τῆς διατι νὰ τὴν παρατηρῇ ὁ κόσμος μετὰ τὴν περιέργειαν, ἢ μὴτηρ τῆς ἀπεκρίνετο πάντοτε :

— Παρατηροῦν τὸ ὄραϊο καινούργιο σου φόρεματάκι, παιδί μου.

Ἐκτὸν δὲ ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν των, ἢ μητέρα ἐλάμβανε τὴν κόρην ἀπὸ τὰς χεῖρας, τὴν ἐφιλούσαν ἐπανελημμένως καὶ τῆς ἔλεγε :

— Ἀγάπη μου, χρυσό μου παιδάκι! τί θὰ γίνῃς ἂν ἐγὼ ἀποθάνω; Κανεῖς, οὔτε αὐτὸς ὁ πατέρας σου δὲν γνωρίζει τί ἄγγελος εἶσαι σύ.

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς, ἢ μὴτηρ ἠσθένησε καὶ μετὰ ἐννεα ἡμέρας ἀπέθανε. Ὁ πατὴρ τῆς κορασιδος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἐρρίθη εἰς τὸ φέρετρον τῆς μακαριτίδος καὶ ἐζήτηε νὰ θάψουν καὶ αὐτὸν μετὰ τῆς ἄλλ' οἱ φίλοι του τὸν ἀπέτρεψαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν παραρηγοροῦν. Ἠσύχασε πρᾶγματι, καὶ ἐπαρηγορήθη εἰς τὴν ἐντέλειαν. Μάλιστα μετὰ ἓν ἔτος ἐνεμφεῦθη ἄλλην γυναῖκα ὠραιότεραν, νεωτέραν καὶ πλουσιωτέραν τῆς πρώτης, ἄλλ' ὅχι καὶ ἀγαθὴν ὅπως ἐκείνη.

Ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ἡ μητηρ τῆς, ἢ κόρη καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕως τὸ ἐσπέρας ἐκάθητο εἰς τὴν οἰκίαν, διότι δὲν εἶχε πλέον κανένα νὰ τὴν συνοδεύῃ εἰς τὸν περίπατον ἕκ ἐκ τοῦτου ἔγινεν ὠχρότερα, καὶ ἐκείνο τὸ ἔτος δὲν ἐδείξε καμμίαν ἀνάπτυξιν.

Ὅταν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν των ἦλθεν ἡ νέα μητέρα, ἢ κόρη ἐκάθητο. «Αἶ, τὴν πάλιν θὰ βγαίνωμεν περίπατον ἕκτος τῆς πόλεως νὰ μᾶς θερμαίνῃ ὁ ἥλιος, εἰς τὰ ὠρᾶτα μονοπάτια, ὅπου φετῶνουν ἐκεῖνοι οἱ ὠρᾶτοι θάμνοι καὶ τὰ ἄνθη, καὶ περιπατοῦν τόσοι καὶ τόσοι καλοενδεδυμένοι ἄνθρωποι.»

Κατοικοῦσαν εἰς ἓνα μικρὸν καὶ στενὸν δρομίσκιον, ὅπου ὁ ἥλιος σπανίως ἐφαίνετο καὶ ὅπου, καθῆμενός τις παρὰ τὸ παράθυρον, μόνον μίαν μικρὰν γυναιάν τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ ἠδύνατο νὰ βλέπῃ. Ἐν τούτοις ἡ νέα μητέρα ἐφυγεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν καθ' ἡμέραν, καὶ πρὸ τοῦ γεύματος καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, καὶ ἐφορούσε πάντοτε ἀκριβὰ καὶ ποικιλόχρωμα ἑνδύματα πολὺ ὠραιότερα ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς πρώτης μητρός τῆς. Ἄλλα ποτὲ τὴν κορασιδα δὲν τὴν ἔπερνε μαζὶ τῆς.

Μίαν φορὰν ἢ πτωχὴ κόρη ἔβαλε τὴν ἐντροπήν κατὰ μέρος, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν παρακαλῇ νὰ τὴν πάρῃ ἔστω καὶ μίαν μόνον φορὰν μαζὶ τῆς.

— Εἶσαι μετὰ ἀσπᾶ σου; ἢ τῆς εἶπεν ἡ μητέρα τῆς. — Τί θὰ εἴπωσι οἱ ἄνθρωποι, ὅταν με ἴδωσι μαζὶ σου; Σὺ εἶσαι καμπούρα. Τὰ καμπούρικα παιδιά ποτὲ δὲν βγαίνουν ἐξω, ἀλλὰ μένουσι εἰς τὸ σπιτί.

Τότε τὸ κοράσιον δὲν εἶπε πλέον τίποτε, ὅταν δὲ ἡ νέα μητέρα ἐφυγε, ἀνέβη ἑπάνω εἰς μίαν καθέλιαν καὶ εἶδεν εἰς τὸν καθρέπτην, καὶ ἐπέισθη ὅτι πρᾶγματι ἦτο καμπούρα, κολὸ καμπούρα! Ἐκάθησε πάλιν σιωπᾶ εἰς τὸ παράθυρον, ἤρχισε νὰ βλέπῃ εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐσυλλογιζέτο τὴν ἀγαπητὴν μητέρα τῆς, ἢ ὁποῖα ἐν τούτοις τὴν ἔπερνε μαζὶ τῆς καθῆμερὰν ἔξω. Ἐπειτα ἐσκέφθη πάλιν τὴν καμπούραν τῆς :

« Τί νὰ ἔχῃ τάχα μέσα; » ἔλεγε μετὰ τὸν νοῦν τῆς : «κάτι πρέπει νὰ ἔχῃ χωρὶς ἄλλο»

Παρήλθε τὸ καλοκαίρι καὶ ὅταν ἐχειμῶνας, τὸ κοράσιον ἤρχισε νὰ χλωμάξῃ περισσότερο καὶ τὸσον ἀδυνατίσει, ὥστε δὲν εἴμπορούσε πλέον νὰ καθῆσθαι εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ ἦτον ἠναγκασμένη νὰ κοιτᾶται εἰς τὸ κρεβάτι πάντοτε. Μετὰ τὴν πρώτην δὲ ἀνοίξιν καὶ μετὰ τὰ πρῶτα ρόδα, ἦλθε τὴν νύκτα πρὸς αὐτὴν ἢ καλὴ τῆς μητρός καὶ ἤρχισε νὰ τῆς διηγήται πόσον ὠρᾶτα εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν εὕρηκαν τὴν κορασιδα ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς νεκρᾶν.

— Τί κάθασαι καὶ κλαῖς τῶρα, ἔλεγεν ἡ νέα μητέρα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς : — καλλίτερα ποῦ πέθανε ἢ φτωχὴ ἢ μικρούλα!

Ὁ σύζυγος δὲν ἀπήντησε τίποτε ἀλλὰ ἐκυψε τὴν κεφαλὴν του.

Κατόπιν, ὅταν πλέον ἔθαβον τὸ κοράσιον, ἐπέταξεν ἀπὸ τοὺς οὐρανούς ἕνας

ἄγγελος με μεγάλας λευκὰς πτέρυγας ὡς κύκνου, ἐκάθησε παρὰ τὸ μνήμα καὶ ἐκτόπησεν ἐπάνω ὅπως κτυποῦν τὴν θύραν. Ἐκ τοῦ μνήματος ἐξῆλθεν ἀμέσως ἡ κορασις μας, καὶ ὁ ἄγγελος τῆς διηγήθη, ὅτι ἦλθε νὰ τὴν παραλάβῃ μαζὶ του εἰς τοὺς οὐρανούς πλησίον τῆς καλῆς μητρός τῆς. Ὅταν ἡ κόρη ἠρώτησε μετὰ δειλιάς, ἂν πέρνου εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ τὰ καμπούρικα παιδιά, διότι δὲν εἴμπορούσε νὰ φαντασθῇ τοιοῦτον τι, ἀφοῦ εἰς τοὺς οὐρανούς εἶνε τῶσον ὠρᾶτα καὶ ἐπίσημα, ὁ ἄγγελος ἀπεκρίθη :

— Καλὴ μου κόρη, σὺ δὲν εἶσαι πλέον καμπούρα!

Καὶ ὁ ἄγγελος τὴν ἤγγισε μετὰ τὴν λευκὴν του χεῖρα εἰς τὴν ράχιν. Τότε αὐθωρεῖ ἢ ὀγκώδης καὶ ἀηδὴς καμπούρα κατέπεσεν ὡς μέγα κέλυφος αὐγοῦ.

Καὶ τί περιεῖχεν ἡ καμπούρα; Δύο θαυμασίας, λευκὰς ἀγγελικὰς πτέρυγας!

Ἡ κόρη ἀνεπέτασε τὰς πτέρυγας αὐτάς, καὶ ὡς νὰ ἐγνώριζε πρὸπολλοῦ νὰ πετᾷ, ὑψώθη μετὰ τοῦ ἀγγέλου ὑψηλὰ μέσα εἰς τὰς ἀκοστραποῦσας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανόν. Εἰς τὸ ὑψηλότερον αὐτοῦ μέρος, ἐκεῖ ἐκάθητο ἢ καλὴ τῆς μητρός καὶ τὴν ὑπεδέχη μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Ἐκείνη ἐπέταξεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ γονατὰ τῆς...

(Μίμησις.) ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ

Σ' ἐπαρτηροῦσα ἀπὸ τὸ παράθυρον ἀπόψε, ὅταν ἐπέστρεφες ἀπὸ τὸ σχολεῖον; ἔσπρωξες μίαν γυναῖκα. Πρόσεχε, παιδί μου, καλλίτερα πῶς πηγαίνεις ἐς τὸν δρόμον σου! Κ' ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος ἔχει κατὰ τὰ κινήματα εἰς ἓνα σπιτί, διατι δὲν πρέπει νὰ κἀμηνε τὸ ἴδιον εἰς τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος εἶνε τὸ σπιτί δλωνῶν;

Ἔχε τὸν νοῦν σου, παιδί μου. Ὅταν ἀπαντᾷς κανένα γέροντα ἀδύνατον, ἢ κανένα πτωχόν, ἢ γυναῖκα μετὰ παιδί ἐστὶν ἀγκαλιά, ἢ σακάτην μετὰ δεκανίκια, ἢ ἄνθρωπον σκυμμένον ἀπὸ τὸ φορτίον του, ἢ οἰκογένειαν μαυροφορεμένην, κάμενε τὴν μετὰ σεβασμόν τόπον διὰ νὰ περάσουν. Πρέπει νὰ σεβώμεθα τὸ γῆρας, τὴν πτωχείαν, τὴν μισθικήν στοργήν, τὴν ἀσθένειαν, τὸν κόπον, τὸν θάνατον.

Ὅταν ἴδῃς κανένα νὰ κινδυνεύῃ νὰ πλεκαθῇ ἀπὸ ἄμαξαν, ἂν εἶνε μικρός, τραβήξέ τον ἂν εἶνε μεγάλος, εἰδοποίησέ τον. Ἐρῳτα πάντα τί ἔχει τὸ παιδί ποῦ κλαίει μόνωχο σήκωνε τὸ ραβδί ποῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἀδύνατον χερί τοῦ γέροντα. Ἄν φιλονεικῶν καὶ πιάνονται δύο παιδιά, χόρῳξέ τα ἂν εἶνε δύο ἄνδρες, ἀπομακρόνουν, νὰ μὴ βλέπῃς τὸ θέαμα τῆς κτηνώδους βίας ποῦ βλέπει καὶ

σκληρύνει τὴν καρδίαν. Καὶ ὅταν περῶ ἀπ' ἐμπρός σου κανένας ἄνθρωπος δεινός καὶ συντροφεύεται ἀπὸ δύο χωροφύλακας, μὴ προσθέσης καὶ σὺ τὴν περιέργειαν σου, εἰς τὴν σκληρὰν περιέργειαν τοῦ πλήθους. εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ἀθῆος.

Πᾶθε τὴν συνομιλίαν μετὰ τὸν φίλον σου, ἀφίνε τὸ γέλιο σου, ὅταν βλέπῃς φορεῖον τοῦ νοσοκομείου, μετὰ τὸ ὅσοιον μεταφέρουν ἴσως κανένα ἐτοιμοθάνατον, ἢ ὅταν ἀπαντᾷς κηδείαν, διότι ἀβρίον ἴσως ἐβγη καμμία καὶ ἀπὸ τὸ σπιτί σου.

Βλέπε μετὰ σεβασμόν ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιά τῶν εὐεργετικῶν καταστημάτων, τὰ ὁποῖα περνοῦν δύο-δύο: τὰ τυφλά, τὰ βωδὰ, τὰ ραχνητὰ, τὰ ὄρφανά, τὰ ἐγκαταλειμμένα. στοχάζου ὅτι τὴν στιγμήν ἐκείνην περῶ ἢ δυστυχία καὶ τὸ ἔλεος.

Κάμενε πάντα πῶς δὲν βλέπεις τὰ σωματικά ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, γελῶτα ἢ ἀηδῆ. Σῶνε πάντα κάθε φῶσφορον ποῦ εὐρίσκεις ἐμπρός σου ἀναμμένον καμμία φορὰ φέρνει θάνατον. Πάντα μ'εὐγένειαν νὰποκρίνεσαι εἰς τὸν διαβάτην ποῦ σ' ἐρωτᾷ διὰ τὸν δρόμον. Μὴ κωπύσεως κανένα με μειδιάματα εἰρωνικόν, μὴ τρέχῃς χωρὶς ἀνάγκην, μὴ φωνάζῃς, μὴν ἄτακτῆς.

Σέβου τὸν δρόμον!

Ἡ ἀνατροφὴ ἐνὸς λαοῦ κηίνεται προπάντων ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν του εἰς τὸν δρόμον. Ὅπου εὕρης βαναυσότητα εἰς τὸν δρόμον, θὰ εὕρης βαναυσότητα καὶ εἰς τὰς οἰκίας. Καὶ σπούδαζε τοὺς δρόμους, σπούδαζε τὴν πόλιν ὅπου ζῆς. Ἄν ἀβρίον εὐρεθῆς μακρὰν, θὰ εὐχαριστήσαι μετὰ τὴν ἀναμνησίαν τῆς, θὰ ἐνθυμήσαι τὴν πόλιν σου — τὴν μικρὰν σου πατρίδα, — ἐκείνην ποῦ τόσα χρόνια ἦτον ὁ κόσμος σου, ὅπου ἔκαμες τὰ πρῶτά σου βήματα σιωπᾶ ἐστὶν μητέρα σου, ὅπου ἐδοκίμασες τὰς πρώτας συγκινήσεις, ὅπου ἀνοίξες τὸν νοῦν σου εἰς τὰς πρώτας ἰδέας, ὅπου εὗρες τοὺς πρώτους σου φίλους. Ἦτο διὰ σὲ ἄλλη μητέρα ὄ εἰδίδαξε, ὄ εὐχαρίστησε, ὄ ἐπροστάτευσε. Σπούδαζέ τὴν, καὶ τοὺς δρόμους τῆς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀγάπα τῆς, καὶ ὅταν ἄλλοι τὴν ὑβρίζουν, ὑπερασπίσου τὴν!

(Ἀπὸ τὸ «Cuore» τοῦ ἰταλοῦ συγγραφέως ΕΜΑΝΟΥΑΛ ΔΕ ΑΜΠΡΕΙΣ)

ἸΑΛΟΣ ὁποῖος ποθεῖ νὰ γένῃ. Πᾶπὸ παιδί ὡς μορθώνεται Ὅποιος μικρὸς κακομαθαίνει, γέρος δὲν διορθώνεται. Μικρὸς κακία, συχωρεμένη, αὐξάνει καὶ στερώνεται : Εἶνε λαθία, ποῦ, ὅσο μὲνει λεκιάζει κ' ἐξαπλώνεται.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ

ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΘΑΡΡΟΣ

Όταν τὸ φῶς τὴν κάμαρά μας δούση... Καμιά νύκτα φρικτή, τρόμο γεμάτη...

Τὸ στόμα δὲ μπορεῖ πλεῖα νὰ μιλήσῃ... Καὶ μαζεύομαι μέσα τὸ κρεβάτι...

Κι' ὅταν γροικῶ τὰ χέρια τῆς ν' ἀπλόνη... Ἡ λατρευτὴ μου μάνα, ἐμὲ ζητώντας...

Τὸ κεφάλι μου ἀφοδα σπκόνω... τούς κεραυνούς θωρῶ χάμογελάωντας...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

12 Οκτωβρίου

Ο Φθινόπωρον ἐγκαιθιούθη ἐπισήμως... πλεόν και μεγαλοπρεπῶς...

Ἐν τούτοις ἡ εἰκὼν εἶνε ἐξαισία... Ὑπὸ ἐποφιν ποικιλίας χρωμάτων...

Ἀπεναντίας πόσον εἶνε ποικίλον... πλούσιον εἰς ἐναλλαγὰς χρωμάτων...

φῶν ἀκολουθεῖ ἡ λάμψις τῆς αἰθρίας... κάτω αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς...

Ὡ, ναί, ὑπὸ θεαματικὴν ἐποφιν... ὑπάρχει ὠραιότερα ἐποχὴ ἀπὸ τὸ Φθινόπωρον...

14 Οκτωβρίου

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου... Τὸ ἐνθυμούμαι με συγκίνησιν ἀπὸ τὴν...

Τὶ γλυκὺς στάθμῳ! Μὲ τὴν ἀνυπομονησίαν... τὸν ἐπεριμέναν, ὑστερα ἀπὸ...

Νὰ μελετήσωμεν; ἔχι δὲ και με τὸ... σφ μεγάλην προθυμίαν! Ἡ ἰδέα...

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι πρόκειται νὰλλάξουν... Ἐμαθα ὅτι ὁ νέος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας...

μα τῆς Πέμπτης ἐλεύθερον διὰ τοὺς... μαθητάς.

Ἴδου πραγματικῶς μία ἀπλή ἀλλά... σοφὴ καινοτομία. Ἄλλως τε τὴν...

Ἄν ἐφαρμοσθῇ τὸ μέτρον τοῦτο... ὑποθέτω, ὅτι οἱ σημερινοὶ μαθηταὶ...

Ἀδελφερόν

Μία κόρη δεκατέσσαρων ἐτῶν ἐπρό... κείτο νὰ ὑπάγῃ εἰς Σύρον...

Τὶ καλά! Ἐλεγεν ὅταν θὰ γυρίσω... ἀπὸ τῆς Σύρας, θὰ εἶμαι δεκαπέντε ἐτῶν!

Τὶ ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἔστη Σύρα ἡ... Ἐλένη;

Ἄν θέλῃς νὰ ἐξυπνήσῃς ζωηρὸς... ἀκαίως, κοιμήσου ὀλίγον.

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Δύναται νὰ ὀνομασθῇ Φιλόμου... οῦς και ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὸ...

Και λίθος νὰ εἶνε ἡ καρδιά τοῦ... ἀνθρώπου, ἡ μουσικὴ εἶνε ἰκανὴ...

Ἡ μεγαλοφύα, θεῖον δῶρον, δὲν... ἔχει κολλὴν σχέσιν με τὴν ἡλικίαν.

Ὅσαίς ἐνθυμούμαι τὸν Πύρρον, λέ... γω: Ἴδου πραγματικῶς ἕνας Ἀνδρείος...

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 333)

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤρχισαν νὰ τρώγουν... και νὰ πίνουν, ἐνῶ τὸ ἀεροστάτον...

— Λοιπὸν; εἶπε καταβροχθίζων... τὴν ἐβδὸμην φέκαν τοῦ χοιρομηρίου...

— Καὶ ἐγὼ δὲν του ἔγραψα ποτέ... Δὲν ἠθέλησα, βλέπεις, νὰ του...

— Λοιπὸν, σ' ἐπλούτισε τὸ στοιχεῖόν... σου; Λέγε.

— Ἄκόμη. Ἀλλὰ εἶμαι εἰς τὸν δρόμον... τοῦ πλοῦτου.

— Πολὺ ὑψηλὸν εἶνε βλέπω... αὐτὸς ὁ δρόμος! διέκοψεν ὁ Ἰωάννης...

— Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ, ἀπήντησεν... ἐπισήμως ὁ Πέτρος...

— Φαντάσου νὰ πέσης ἀπὸ... ἐκεῖ ἐπάνω!

— Νομίζω ὅτι σοῦ το εἶπα. Ἐρχομαι... ἀπὸ τὴν Ἰουτλάνδην...

— Ὡστε λοιπὸν πραγματικῶς... εἶσε τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου;

— Τρώγεις... και σου λέγω. Πρέπει... νὰρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν.

νέν' ὁ Πέτρος ἐπὶ καλά και κατόπιν... ἐξηκολούθησεν.

— Ἐνθυμείσαι βίβαια πῶς ὁ πατέρας... μας, ὁ ἱππότης Μαντζουράνας...

— Τότε λοιπὸν κ' ἐγὼ ἐπῆρα... ματιῶν μου.

— Λοιπὸν, εἰς τὴν Ὀλλανδίαν!... Ἐκεῖ θὰ ἤμουν εἰς τὸ στοιχεῖόν μου.

— Ἀκούς ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ἰωάννης... Μαντζουράνας με φωνὴν ἠλλοιωμένην...

— Νὰ το λοιπὸν, κ' ἐγὼ, ὅπως κ' ἐσύ... ὅπως και τόσο ἄλλοι...

— Σε διακόπτω. Εἶπε... ἡ πρόδοδος...

— Περι τῶν δεκαπέντε... ναπολεονίων τοῦ πατέρα...

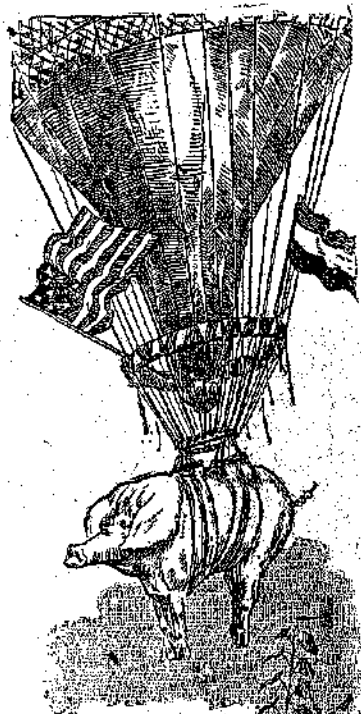
— Δηλαδή τί; Μοῦ δίδεις... το μπουκάλι, σὲ παρακαλῶ;

— Καλά. Δὸς μου, σὲ παρακαλῶ... το χοιρομέρι και ἐξακολούθει.

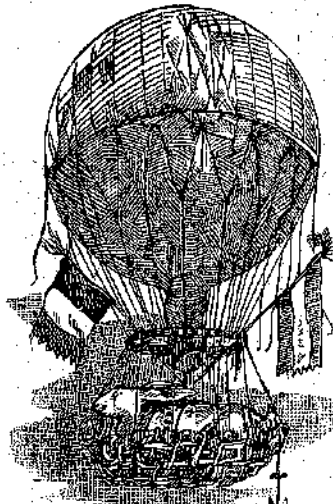
— Ἐσκέφθην νὰ δώσω δημοσίως... παρστάσεις, ἢ μᾶλλον διαλέξεις...

— Τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου!... Ἐἶνε τῆς μόδας, ξεύρεις, αὐτὸ τὸ πηδάλιον...

— Σ' ἐμένα, τὸ λές!... ἐψιθύρισε μελαγχολικῶς ὁ Ἰωάννης...

Ἐκάνενα χοιρίδιον, παραδείγματος χάριν. (Σελ. 342, στήλ. α')

Και μέσα εἰς τὸ καλάθην ἕνα κουνέλι. (Σελ. 342, στήλ. α')

αερόστατου με τα σχετικά πειράματα.

— Μπιά!

Μόνον το επίφωνήμα τουτο, οφειλό- μενον εις την μεγάλην έκπληξιν, αφή- κεν ο Ιωάννης να διέλθη διά μέσου τών χειλέων του και του στομιού της φίλης.

— Ναι, ναι, έχωμα πειράματα δη- μοσία. Κατ' αρχάς άφισα μικρά αερό- στατα φεύτικά, αλλά πολύχρωμα, ση- μαιοστόλιστα και φωταγωγημένα, χω- ρίς σκαφίδια, χωρίς αεροναύτην, μ' ένα καλαθάκι μόνον από λιγαριάν, και μέσα εις το καλαθάκι ένα κουνέλι. Το αερό- στατον επί τέλους αναποδογυρίζε και το κουνέλι έφονεύετο. Ά, μικρόν το κακόν!

Έγώ εν τωούτω έταπέωνα όλίγα χρή- ματα. Με τα χρήματα αυτά πρώτα έ- τραγα, και έπειτα κατασκεύαζα άλλα, μεγαλύτερα αερόστατον, και ανέβαζα με αυτό κανένα ζώον βαρύτερον, το ό- ποιον όμως έφρόντιζα να μη είνε από τα πολύ συμπληθητικά, δια να μη πλη- γόνεται η ευαισθησία τών θεατών και μάλιστα τών κυριών κανένα χοιριδίον, παραδείγματος χάριν. Κάπου κάπου έ- βαζα και καμμία ρουκέτα η κανένα μύ- λον, ό οποίος έπερνα φωτιά, αφ' ου ανέ- θαινε το αερόστατον εις ύψος, και από εκεί πλέον έγέμιζε όλον τον ουρανόν με πολύχρωμα αστράκια. Τέλος πάντων το θέαμα ήτο έλκυστικώτατον και ό κόσμος, μικροί και μεγάλοι, έτρεχαν και έγελού- σαν και διασκεύαζαν. Κάθε φοράν έμά- ζευα αρκετά χρήματα, τα όποια μου έ- φθικαν όχι μόνον δια να τραώω και να κατασκευάζω το αερόστατον της επομέ- νης παραστάσεως, αλλά δια να βάζω και κατά μέρος, δια το φαγητόν η το αε- ρόστατον του μέλλοντος. . . Ούτω όλί- γον κατ' όλιγον, από μικρότερα αερό- στατα εις μεγαλύτερα και από ελαφρότε- ρα ζώα εις βαρύτερα, έφθασα νανα- θιάσω εις τον άέρα και όλόκληρον. . .

— Ολόκληρον ευπατήριδην! διέκοψε με κάποιαν περιφρονησιν και μούμφην ό πρωτότοκος τών Μαντζουρανών.

— Ίσα-Ίσα, δια να είμαι ευπατήριδης τα εκατόρθωσα αυτά, χάρις εις τα πρά- σινά μου γάντια, τα όποια εν παρόδω, σε παρακαλώ πολύ να μου δώσης, διότι τα αγαπώ και έξ οικογενειακών παραδό- σεων και έξ εύγνωμοσύνης. . .

— Πάρ' τα, είπεν ο Ιωάννης, έξά- γων αυτά εκ του θυλακίου του. Τώρα ό- μως πού έφαγα, παρηγορήσθε με κρυώνω, τρέμω. . . Έως τώρα η κείνα είχε κα- τακινήσει το ψυχός. Εύρισκόμεθα πολύ ύ- ψηλά, εις ζώνην η οποία κάθε άλλο εί- νε παρά διακεκαυμένη. . .

— Νά, φόρεσε αυτό το αδιάβροχον, και να ιδής πως θα ιδρώσης άμέσως. Είνε άνθυγεινόν όσα περνει, αλλά και ζεστόν!

Και ρίψας επί τών ώμων του άδελ- φού του τον κλητόν μανδύαν, ό Πέτρος έξηκολούθησε :

— Σημείωσε ότι δεν έδωσα ποτέ αε- ροστατικήν παράτασιν, χωρίς να φορδω τα πράσινά μου γάντια. Η λεπτομέρεια αυτή της περιβολής, έσωζε την αξιοπρέ- πειάν μου και προσείλκυε τον σεβασμόν του κόσμου. Έβλεπαν το χρυσόκέντητον οικόσημον και ό σεβασμός μεταβάλλετο εις συμπάθειαν. «Ο καυμένος, έλεγαν, είνε ευπατήριδης πτωχός, εύγενής ξεπε- σμένος!» Και αυτό ήρκει δια να μου ά- νοίγη όλας τας καρδιάς και όλα τα βα- λάντια, μ' όλα τα αερόστατα που μου έκαίοντο η έσκαζαν, μ' όλα τα κουνέλια και τα μουσχάρια που έπιπταν και έσκο- τόνοντο.

— «Έπειτα συνέχισα»
Κατά το γαλλικόν του Διμή Ζερών.
ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Βροχηδών μας έρχονται οι άνα- νεώσεις της συνδρομής δια το έτος 1898. Συεδόν όλοι όσμοι αναφέρου- νται εις την σημερινήν «Άλληλογρα- φίαν της Διαπλάσεως» είχον έσω- κλειση εις τας επιστολάς των και την συνδρομήν των. Η Διάπλασις, κατενοουσιασμένη από την τέσσην προ- θυμίαν, ταύς εύχαριστεί όλους εκ καρδιάς. Έπενθυμίζει δε και εις τους λοιπούς, όσοι θέλουν να έπω- φελθώσι του δώρου και του προ- νομίου, ότι η προσθεσία λίγει δριστητικώς την 31 Οκτω- βρίου. Παράτασι αυτής δεν θέλει δοθῆ ούδεμία.

Κατόπιν όλοι οι κούκλαι τας όποιάς θα λάβω, θα διανεμηθώσω ως δώρα την Πρω- τοχρονιάν εις άπορα κορασία, κατά τρόπον τον όποιον εν καιρώ θα όρίσω. Ούτω λοιπόν, έχαστη τών διαγωνιζομέ- νων, εκτός της εκ του διαγωνισμού εύ- χαριστήσεως, θα λάβη και την εύχαρι- στησιν να χαρακτηρήνη, να προσφέρη εν δώρον εις κάποιον πτωχόν κοράσιον, το όποιον βεβαίως άνευ αυτής, δεν θα είχε κούκλαν και χαράν την Πρωτοχρονιάν!

Αι εν ταις Έπαρχίαις και τῷ Έξω- τερικῷ συνδρομητριά μου δύνανται να στείλουν τας κούκλας των εντός κυτίου Ταχυδρομικῷς.

Είς τον Διαγωνισμόν τουτον δύνανται να λάβουν μέρος όχι μόνον οι συνδρομη- τριά μου, αλλά και όλοι οι άδελφοί των, στέλλουσαι έχαστη από μίαν κούκλαν.

Τα άποτελέσματα του Διαγωνισμού θα δημοσιευθώσι περι τας αρχάς του Νέου Έτους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μικρά Μαρτίκα επιστρέψικα από τον περιπάτον, λέγει εις την αδελφήν της. «Η άμαξά μου έτρεχε τόσο πολύ ώστε όταν έρχόμθα, ξεπεράσαμε μίαν άμαξαν που έπήγαίνε.

«Ο μικρός Πέτρος πτύει μέσα εις τον ζωμόν του. — Άφθίστατε! φωνάζει ο πατέρας του Γιατί το έκαμες αυτό :

— Για να ιδώ, μπαμπά, άν ο ζωμός μου είνε ζεστός.
— Βέβαια! Και η Κατίνα η σιδερότρα, πτύει επάνω εις το σίδερον, δια να ιδή άν είνε ζεστό!

— Οσοι μνηστών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

θα ράβετε την ένδυμασίαν της κούκλας σας. Θα λάβω υπ' όφει μου τον συν- δυασμόν τών χρωμάτων, την κομψότητα του σχήματος εν γένει, αλλά προπάντων και κυρίως το ράψιμον.

Θα βραβεύσω την καλλιτέραν κού- κλαν και εις εκείνην, η όποία θα μου την στείλη, θα χαρίσω ως δώρον του Νέου Έτους, εν βιβλίον χρυσο- δεκτον κατ' έκλογήν της, εκ τών υπαρχόντων εις το Γραφεϊόν μου.

Κατόπιν όλοι οι κούκλαι τας όποιάς θα λάβω, θα διανεμηθώσω ως δώρα την Πρω- τοχρονιάν εις άπορα κορασία, κατά τρόπον τον όποιον εν καιρώ θα όρίσω. Ούτω λοιπόν, έχαστη τών διαγωνιζομέ- νων, εκτός της εκ του διαγωνισμού εύ- χαριστήσεως, θα λάβη και την εύχαρι- στησιν να χαρακτηρήνη, να προσφέρη εν δώρον εις κάποιον πτωχόν κοράσιον, το όποιον βεβαίως άνευ αυτής, δεν θα είχε κούκλαν και χαράν την Πρωτοχρονιάν!

Αι εν ταις Έπαρχίαις και τῷ Έξω- τερικῷ συνδρομητριά μου δύνανται να στείλουν τας κούκλας των εντός κυτίου Ταχυδρομικῷς.

Είς τον Διαγωνισμόν τουτον δύνανται να λάβουν μέρος όχι μόνον οι συνδρομη- τριά μου, αλλά και όλοι οι άδελφοί των, στέλλουσαι έχαστη από μίαν κούκλαν.

Τα άποτελέσματα του Διαγωνισμού θα δημοσιευθώσι περι τας αρχάς του Νέου Έτους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μικρά Μαρτίκα επιστρέψικα από τον περιπάτον, λέγει εις την αδελφήν της. «Η άμαξά μου έτρεχε τόσο πολύ ώστε όταν έρχόμθα, ξεπεράσαμε μίαν άμαξαν που έπήγαίνε.

«Ο μικρός Πέτρος πτύει μέσα εις τον ζωμόν του. — Άφθίστατε! φωνάζει ο πατέρας του Γιατί το έκαμες αυτό :

— Για να ιδώ, μπαμπά, άν ο ζωμός μου είνε ζεστός.
— Βέβαια! Και η Κατίνα η σιδερότρα, πτύει επάνω εις το σίδερον, δια να ιδή άν είνε ζεστό!

— Οσοι μνηστών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο προσεγής γυ- λάσιον θα είνε δι- κλόν και θα περιέ- χη την κρίση της Έ. Κυριακής... Έί! έ! έ! σιγά! φθάνου τὰ πηήματα και η φωνές. Ένοσά πολυ καλά την χαράν σας, μάλιστα έ- στερ' από τέσσην άνα- μωνήν και ύπομονήν, αλλά δεν είνε άνάγκη να χαλάσετε και το σπιτι. Φθάνει ος ειπα!

Πόσων επθύμου να ήμεθα πλησιον, ποθενοτά- τη μου Διάπλασις, —μου γράφεη η φιλάτη Μοδ- σα της Αστρονομίας, —διότι θα ήμπορούσα να σου στέλλω διάφορα... πηνά! δηλαδή, κούκλους, όρνιθες, χήνες, νήσους, άκρω και χοιρίδια, διότι έχομεν μεγάλην άφθονίαν εις την έπαυλιάν μας. Πλήν δυστυχώς, προς μεγάλην μου λύπην, έίμεθα πολύ πολύ μακράν. Ορίστε αγαπή! όρίστε κα- λή διάθεσι. «Είμπορώ λοιπόν κ' έγώ να μη την δεχθώ με άνευτάς άγκάλας την Μοδσάρ της Αστρονομίας εις τον 53ον Διαγωνισμόν, μολο- νότι είχε δικαίωμα να λάβη μέρος και χωρίς να μ' έρωτήσει;

Διασκεδαστικώτατον το επιστόδιόν σου, Μέλ- λουσα Καλλιτέχνις, με τον Μικρόν Συμπα- θησικόν. Νά έρχεται σχεδόν καθημέραν εις το σπιτι μου και να μην ήξεύρης ότι είνε συνδρο- μητής μου και ότι έχει ψευδώνυμον. Και να το μάθης πότε; Ολίγη ώρα αν' ού έφυγε δια τας Πάτρας!

Κατενοουσιασμένη η αγαπητή μου Άνδραλου- σία με την παραλίαν τών Κιλαμών, την άμμάθη έκείνην παραλίαν, η όποία τόσο ης ενθυμίζει το Φάληρον. Προσημά ήμεσ ένα άλλον περιπάτον, κατά μήκος τών όθών του Παρισίου, διότι εκεί συναντῶ και κάποιον Κροκόδειλον, δεν ήξεύρει ό- μως άν είνε ο Κροκόδειλος του Νεύλου...

Μ' είνην σου την ασθένειαν (κ' έχάρην καρδ πολύ πού ήγινε καλά) αγαπητέ μου Ζαχαριε, δεν έπαυσεσ, βλέπω, να ενεργής δραστηρίως υπέρ του Μικρού Συλλόγου. Έμαθα μάλιστα ότι αντι- λάγησαν και τηλεγραφήματα!

Μικρό Μαρτίανέ, παρατηρησθε ότι το γράφι- μόν σου γίνεται όλοσεν καλλίτερον και σταθερώ- τερον. Ολίγον άκόμη, και θα γράφης όπως τα μεγάλα παιδιά. Εύγε! Περιμένα και τα νέα ει- νίγματα.

Όσον συχνότερα μου γράφεσ, τόσο περισσό- τερον μου γίνεται εύχαριστοτέρα και αγαπητοτέ- ρα, καλή μου Βέλπουσα. Οπως αντίλαλεις τα Μ. Μυστικά σου με την Φίλερρον Χελιδόνα χερί με χερί, νομίζω ότι ούτω είμπορεί και να την άσπασθής χειλή με χειλή.

Οραϊότατα μου περιγράφεις, Λύρα του Όρ- φέως, την μαγευτικήν ποποθεσίαν της πόλεός σας και την από της οικίας σας όταν μολοντός, ως κα- λά λέγεισ, «άλλο κανείς να τα περιγράφη και άλλο να τα βλέπη». Σ' εύχαριστώ πολύ δια τας ένεργείας σου και σου έστείλα άγγελίας.

Νά είνεσ βέβαιος, Ένδοξο Στρατιώτα, ότι ναί μόν αγαπώ πολύ, όπως λέγεσ, την Νευτο- πούλιαν, διότι μάγαθ' κ' έκείνη επίσης, αλλά και κανένα άλλον από τους φίλους μου η τας φί- λας μου δεν αγαπώ, δλιγώτερον. Αυτό είνε το μυστήριον της αγαπής μου, αγαπητέ μου φίλε!

Λοιπόν, διεβίθασα την δραχημήν εις το Τάμετον τών Άπόρων και σου έψησα το ίδιο ψευδώνυ- μόν, Θανμαστῶ τῶν Όραίων Τεχνών. Μπιά! μπιά! Ο Συλλόγος σας θα έχη και γραφείον ίδι- κόν του και σημαίον ιδιαιτέραν; Έχω περιέρ- γειαν να ιδώ πώς θα είνε αυτή η σημαία.

Χαίρω πού ήγινεσ και συ μέλος του Συλλόγου, Κεραλλητική Ρομπούλα. Έλπίω θα και έγώ

δτι α και πλέον άργά θα μένωμεν φίλοι» καθώς μου γράφεσ. Δυστυχώς, Άρπρητε Θαλασσόμαχη, δεν δύ- νομαι να γράψω τίποτε περι αυτού. Αγαπώνται όντι είνε άνάγκη να έλευθερωθώ τῷ Σχολείω και να χάρισον πλέον τα μαθήματα. Όλλά δεν είνε ιδική μου δουλειά να ύποδείξω τα μέσα. Αυτό θα το κάμουν οι άρμόδιοι και όσοι άπευδύνονται προς τους άρμόδιους (π. χ. οι έφημεριδιογράφοι). Έγώ άπευδύνομαι προς τους μαθητές, οι όποιοι δεν είνε διευδύνοντες, αλλά διευδύνόμενοι. Συμφωνείς;

Είδα την μικράν φωτογραφίαν σου, Φιλάτισσε Παί, κολλημένη με τέσσην φιλοκαλίαν εις την προμεσηλίδα της επιστολής σου, και έχάρην πολύ πού έγνώρισα την συμπλήθη σου φωτογραφίαν. Κοντά σου φαίνεται και η μητέρα σου. Τι συμ- πλεγμα πλήρες στυργής! Τι καλά αν είχον ό- λοι μου οι φίλοι άδελφοί έρασιτεχνικός φωτογρά- φου, δια να κομοούν τας προς έμέ επιστολάς των με τοιούτας όφραλα οικογενειακάς εικόνας!

Δυσάρεστον, αγαπητή Αστροπεγγιά, πού δεν επανεύρης τας παλαιάς σου φίλας και πέτος εις το σχολείο. Άλλ' είμαι βέβαιος ότι θάποικησής γρήγορα νέας φίλας, επίσης αγαπητάς και καλάς. Η νέότης συνάπτει φίλας με τέσσην ευκολίαν!

Αυτό άκριθώς με παρηγορεί και με ίκανοποιεί και μ' εμπνέει και με δυναμώνει, Έθνηκῆ Τ- μμη φίλιτες! Αυτό του γράφεσ: ότι οι κόποι τόσο όποιοι καταβάλλω δια να μανθάνω τεχνικά και όφέλιμα πράγματα εις τους πολλούς μου συν- δρομητάς, δεν πηγαίνουσ άδικα. «Ω, το ήξεύ- ρω!

Μαθαίνομαχέ φίλατε, αυτό το ψευδώνυμον σου ιδίαίτε. Έλπίω να λάβω και εκτενεστεράς επιστολάς σου.

Βεβαίως, Άρπητή μου Άλκίς! Α' ύπαρχονται ει- δά άσπλαγχνα, τα όποια εύχαριστούνται να τυ- ραννούν τους δυστυχούς και τους αναπήρους, και άλλα, τα όποια αισθάνονται μεγαλητέραν αγαλ- λίασιν όταν δύνανται να τους βοηθών. Κ' έγώ επίσης πιστεύω ότι τα πρώτα είνε πολύ όλίγα και όχι ποτέ συνδρομητικά μου. —Όσοι λοιπόν εις το έζης θα σπουδάζησ δια το σπιτι; Και εκτός τών μαθημάτων, θα καταγίνασαι εις την ραπτικήν, την μαγειρικην και την ζωγραφικην; Έλαίρετα! Το καλό κορίσι θα πέπει να τα ήξεύρη.

Από τον « Άχιλουδον του Μ. Ναπλιόντος » το μέρος όπου ο Έκτορ συναντάται με τον Πά- λαν, ήρσε περισσότερον εις τον Αρχιμαθητρον θερμοποιόλα. Άλλ' άρα εις ύπάργει κανένα, πού να μη του ήρσε; —Χαίρω διότι τον άρπασεν ο πυρετός, ό όποιος, μολοντός Άρχιμαθητρον, δεν τον έφοβήθη και τον εκράτησεν αιχμάλωτον επί θ ήμερας.

Όσον συχνότερα μου γράφεσ, τόσο περισσό- τερον μου γίνεται εύχαριστοτέρα και αγαπητοτέ- ρα, καλή μου Βέλπουσα. Οπως αντίλαλεις τα Μ. Μυστικά σου με την Φίλερρον Χελιδόνα χερί με χερί, νομίζω ότι ούτω είμπορεί και να την άσπασθής χειλή με χειλή.

Όσοι μνηστών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

τόσο πάλιν κόσμον, ώστε δεν σ' επεσεβήθη μήπως σ' ένοχίσει. Ά, μα δεν ήτα λόγος αύ- τός, αγαπητή μου! Είνε δυνατόν να μ' ένοχλήου τόσον ενκάθειται επικαθέμις:

Ραφαήλα Βροχτή, αυτό το ψευδώνυμον σου έ- ξέλετα ως άραστήρο, και σου έστειλα τα ζη- τήθέντα. Έλπίω να μου γράφης συχνά.

Ανθιαμένη Μαργαριτα, κ' έγώ αυτό προτι- μώ. Σ' εύχαριστώ δια το έσπαδάμα, και δι' έ- λην αυτήν την άγάπην, την όποίαν με τέσσην ζω- ήρητητά μου φανερόνεις.

Εύγε, Τζι-Τζι-Μποδυ-Μπουμ, σε συγ- χαίρω δια την προκοπήν σου εις το Γυμνάσιον και εις άνώτερα! Σεύχαριστώ δε πού ήγινεσ μέλος του εν Χαλκίδι Μικρού Συλλόγου, δεχθείς την πρότασιν της Νευτοπούλας, δια να έργασθής προς διάδοσιν του περιοδικού μου. Ο Όρφεος άνεχώρησεν.

Όθελα να δώσω, Αρεσιμώγη, τον Εηρόν παν- σεν πού μου έστειλεσ εις τον Άναντιαν δια να τον φορέση, ως γράφεσ; Δυστυχώς όμως δεν είχα κοσάνι. Τών επήσες λοιπόν η Άγάπη και τον εφύλαξε μαζί με τα ήρατά της άνθη. —Δι' εκείνο πού μ' έρωτάς, δεν ήξεύρω άκριθώς το θνομα.

Μία Τροχούλα, κατ' αρχήν δεν δημοσιεύω τα ε συγγραμματα τών συνδρομητών μου, η καί ύποθέτω ότι δεν είνε άνάγκη να σου εξηγήσω τον λόγον. . . Αν μου στείλης την μεταφράσιν σου, θα την διαβάσω και θα σου είπω άν μου ήρσε.

Κεφαλε, δεκτόν το ψευδώνυμόν σου, αφ' ου σ' αγαπήσ την Ηώ, όπως ο μυθικός εκείνος Κεφαλος, και έγειρέσαι καθ' εκάστην από τας 5 δια να θαυμάζης τας ραδιούς άνταυγάς της β') έχεις μεγάλο κεφάλι, —κατά τον όγκον (εγώ δε ύποθέτω και κατά το περιεχόμενον) σου άρέ- σει το ψάρι κεφάλι. —Θά λυπηθώ πολύ αν και η ιδική σου φίλα διαρκήση εννα περγαδίον μόνον, διότι η επιστολή σου είνε από τας άραιότερας πού έλαβα έως τώρα, και θέλω να λαμβάνω συχνά αυτην την εύχαριστήσιν.

Γράφε μου, Ναστραδδίν Λόντζα, τι φυλλάδια σου λείπουσ, να σου τα έμισοστειλω. Το τεράδιον της αδελφής σου την όποιαν ασπάσσομαι, δεν είχαν Ολιπότεν γραμματικόσμου στείλε.

Τα φυλλάδια πού ζητείς, φίλε Κωστ. Ι. Δευκιθά, έστάλησαν ενκαιρως προς τον Α- λέξανδρον Ολιγομίδην και γνωρίζω ότι έλη- φθησαν. Αν τα έχωσες η τα έχομεσ δεν είμαι ύποχρεωμένη να τα στείλω εκ δευτέρου. Σεύ- χαριστώ δια τας ένεργείας σου.

Ραμμοπούλα μου, επρόσθη την άνταλλαγήν εκ μέροσ σου προς τον Τόντ-Τόντ και τον Πατα- τράκ. Αυτό λοιπόν πρέπει να σου στείλουν πρώ- τον τεράδιον, και εσθός θα σου στείλω το ίδι- κό σου, τα όποια φυλλάδια εν τῶ μεταξύ εις το γραφεϊόν μου. Ένέπασες; —Έχω μεγάλην περιέρ- γειαν ναναγασθώ το ποιήμα σου και την Ίστορίαν σου: πότε θα σου είπω την γνώμην μου.

Περίεργα πράγματα μου γράφεη ο Τόντ-Τόντ. Εύρεν εις τον ζώμον ένα φακέλον από Μικρά Μυ- στικά επιγραφόμενον: «Προς την Δέσποιναν Βώ- κον». Τόν σήκνεις δια να πάρη το γραμματικόσ- μόν, και βλέπει από μέσα τας λέξεις α Διά την Άρχοντα της Έλπίδος. Έκ τούτου συνεπε- ρανσ δικαίως ότι η Άρχοντα της Έλπίδος ονο- μάζεται Δέσποινα Βώκον και συμβουλεύει τους φίλους μου να σχίσουσ τοιούτους φακέλους, διότι προδίδουσ. Και όμως! Η Άρχοντα της Έλπί- δος δεν ονομάζεται Βώκον, ούτε έχω καμμίαν συν- δρομητριάν με αυτό το θνομα. Τι συνέβη; Άνε- ήγητον! έντελεως άνετήγητον, αφ' ου δεν δύνα- μαι να ύποθέσω πού πλαττεται ψευδείς Ιστορίας ο Τόντ-Τόντ! —Μού γράφεη και εν άλλο νοστιμώ- ταιον: «Ο κ. Μελαγχρονός, ό γνωστός έφευρε- τής λέξιον, ονομάζει το ποδήλατον. . . ροδάκι- νον! ! ! » Βέβαι, λέγει, ανείτα η ρόδα και πη- γαίνει. Πώς ος φαίνεται; τρώγεται αυτό το ρο- δάκιον;

Φίλερρον Χελιδόν, κ' έγώ είμαι της ιδέας να μην, αλλά της το ωραίων σου ψευδώνυμον. Άνεγνω- σα με μεγάλην μου εύχαριστήσιν το επιστόδιον

— Πόσων μηνών είνε το παιδίον;
— Ηεραπιδί! 'Τίτοις πέντε, άπαντά η μητέρα.
— Ψεύματα! ανακρίσει ό μικρός άδελφός του. 'Ακόμη δεν έπεράκατες!

— Πόσων μηνών είνε το παι

τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου πρὸς τὴν Θέλωσαν.

Δάσκαλε Ἀσπὴρ, νὰ μου φιλήσῃ τὸν ἀγαπητὸν Ἀλέξανδρον καὶ νὰ τὸν εὐχέτῃ, ὅτι ὅστερ' ἀπὸ ὅσα ἔμαθα εἰς αὐτὸν, δὲν βλέπω τὸν ὄραν πῶς νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ τὸν κατατάξῃ μεταξὺ τῶν φίλων μου.

Περὶ τὴν αὐτὴν ἢ ἀνεπιθυμία σου κατὰ τῆς μαντιουράνας, Ἀσπὴρ τοῦ Ὀρφέου. Καὶ ἔμοιγε εἶνε τὸσον εὐάθης καὶ τὸσον ἐφελίμων φυτὸν... Ἄ, ὅση δὴ δὴ τὸ δρόμιον μυστιοπότερον δὲν ἔχεις νὰ πῆς τίποτε! ἔ?

Δὸρ Κιχώτη, χαίρω πῶς ἐγνωρίσθης καὶ προσωπικῶς μὲ τὸν Ρωμαίων Κυβερνα. Ὁ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀνοδοδομίην ποῦ μου ἔφερες. Δύστη τὴν ἰσχυρὰν ἐπρόσβλεπε καὶ προσλήθη κατὰ δύστη τὴν χυμῶν.

Ὁ διευθυντὴς μου κ. Ν. Παπαδόπουλος μ' ἐπεφράσισε νὰ εὐχαριστήσω ἕκ μέρους τοῦ θύου ὅσοι ἐπέπεσαν νὰ τὸν συλλυπηθῶν εὐφραστῶς διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς τοῦ ἐξαδέλφου Σταματίνου Δ. Σαχινῆ.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπαυμαῖν νὰνταλλάξω. ὁ Ζαχαρίας μὲ τὴν Μέλλοσαν Καλλιτέχνηδα. Ἀρελλή Καρδία, Χάλασιμὸν Κόσμον καὶ Μαγευμένην Ἀκροσταλίαν. — ὁ Ἐνδοξὸς Στρατιώτης μὲ τὴν Ναυτοπούλαν καὶ μὲ τὸν Θυαμαστὴν τῶν Ὀρειῶν Τεχνῶν. — Τὸ Τρυγονάκι μὲ τὴν ἀρχαίαν φίλην τῆς ἀδιαπλάσας. Μπιρμπιρ, μὲ τὴν Ναυτοπούλαν, Σαβῆν, Ἑλληνοπούλαν, Μέθοσαν, Ἐπιδοσοφὸν, Καρδερτίνον, Ἀρχιζέλιον, Φλογέραν Ἀκτίαν τοῦ Σουλῶν, Τίαν-Τάιαν, Ζαλὴν Καρδιάν, Πουμεικίην Φλογέραν, Παχὺν Τῶρον, Εὐτυχίαν Ἐθνητῆν, Γαληνιατὴν Χάλασσαν, Ἄδραν τοῦ Φαλῆρου καὶ Πισοῦ Πικουτῆ. — ὁ Νικηφόρος ὁ Βρυέντιος, μὲ τὴν Πουμεικίην Φλογέραν, Ἀγκράδι, Ἄδραν τοῦ Ἀρίοντος, Τρεχανογρονόπουλον, Μίαν Τρολλόλαν, Θαλασσοβίαν, Ἀνάδοσαν, Ἀεκυκίην Φουσταγέλλα, Σουσουράδα, Πρωτομαγιά, Ἄδραν τοῦ Φαλῆρου, Ἀεκυκίην Ἰδία, Παραπούλαν, Ἄσπρην τοῦ Ὀρφέου καὶ Βιγλίαν. — ἡ Γενναία Σουλωτίστια μὲ τὴν Ἀριστίναν Δουλίαν, Μαρτίαν Παυλάκη, Βασιλικήν Σταμάτην, Σεντενυμένην Ἡπειρώτισσαν, Ἀρχιζέλιον, Ἀνδρέον Ἡπειρώτην, καὶ Πουμεικίην Φλογέραν. — ἡ Κεφαλληνιακὴ Ρωμαῖδα μὲ τὴν Ναυτοπούλαν, Μικρὸν Συμπαικτικὸν καὶ Τί με μέλει. — ὁ Ἐθνηκὸς Ὑμνος μὲ τὴν Μέλλοσαν Καλλιτέχνηδα, Ἀρχιστρατάρχον Θεμιστοκλέαν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Χαλασιμὸν Κόσμον, Πουμεικίην Φλογέραν καὶ Μῆτρον Πόγγηταν. — ἡ Ἀρσοῦ Ἄκτις μὲ τὴν Ἀγγελοῦ τῆς Σταβούλου. — ἡ Σαβῆ Καντζιάντισσα μὲ τὴν Μαρτίαν Ν. Λεβίδου, Ναυτοπούλαν, Ἀνθομένην Δεμοσίαν, Μαρτίαν Παυλάκη, Ἀριστίναν Δουλίαν καὶ Βασιλικὴν Σταμάτη. — ὁ Τρυγάρης μὲ τὸν Ἀνδοστὸν Ἐθλῶρον. — ἡ Παργαία Βροχὴ μὲ τὴν Μέλλοσαν Καλλιτέχνηδα. — ἡ Ἀφροδίσα μὲ τὴν Ναυτοπούλαν. — ὁ Τῶν Τῶν μὲ τὸ Τρυγονάκι καὶ τὴν Ἀγνωστον Τύχην. — ὁ Μικρὸς Ἐθλογιγῆς μὲ τὸν Ἀσπὸν Βύραρον, Τί-Τί-Μποῦ Μπόου καὶ Χαλασιμὸν Κόσμον. — ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, μὲ τὴν Ἀνευώτην, Ἀρχιμήτην τῶν Μαθηματικῶν, Ἀσπροποταμίτην, Λάφην, Δὸρ Κιχώτην, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἑλληνοβίαν Καλλιτέχνηδα, καὶ Ἄδραν τοῦ Ἀρίοντος.

Ἄπληγος ἐπειδὴ ἦτο ἀσθενής. — ὁ Διογένης Δαρτυεύς, ἐπανεβλῶν ἐκ Κερνίου, ἐρωτῶ τὸν Ἄδραν ποῦ ἐπιθυμῶ νὰ γίνη ἡ προσωπικὴ γνωριμία, τὴν ὅποιαν κατόπιν προτάσεως σου, ἔσπευσ με τὸσον εὐγενεῖαν νὰ νυθευθῆ. Ἐπιθυμῶ ἐπίσης νὰ γνωρισθῆ καὶ μὲ τὸν Νικηφόρον τὸν Βρυέντιον. — ἡ Ἄδρα τοῦ Ὀρφέου ἀσπάζεται τὸν Ὀρφέα καὶ ζητεῖ τάρχηα καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Μέλλοσης Καλλιτέχνηδος. — Σεντενυμένη τῆς Διαπλάσεως, ἔλθον ἐσχάτως εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρισθῆ μὲ τοὺς φίλους μου προσωπικῶς καὶ νὰντάλλῃ μετ' αὐτῶν τὰς ἀκρίβειας τοῦ πρὸς Σουλῶνων. Ὅποιος θέλει λοιπὸν εἰσπορεῖ νὰ τὸν συναντήσῃ εἰς τὸν κήπον τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος. Ἐὰ καὶ οὐκ εἰς ἄντρονον καὶ δὴ κρατῆ ἐν φυλάσσῃ μου πρὸς ἀναγνώρισαν. Ὅρα 4 1/2 — 5 μετὰ μεσημέριον καθ' ἑκάστην. — ὁ Τῶν-Τῶν πληροπορεῖ τὸ ἔτσι μάρφοσι ὅτι εἰς τὸ Μέθανον δὲν εὐρα κανένα διὰ τὸ παῖθ καὶ διήρχετο τὸν καιρὸν τοῦ ἤσυχως (ποῦ ζεῖανον!) ἀναγινώσκων παλαιῶς μου τόμους. — Τὸ Ἄψο-Σβύσε ἀσπάζεται τὸν Ἀνδοστὸν Θαλασσομάχον καὶ ζητεῖ τάρχηα. — ὁ Ἐθνηκὸς Ὑμνος ἀσπάζεται τὸν ὑπεραριστήν τῆς πατρίδος... Κολοσσὸν τῆς Ῥόδου. — ὁ Πεσοδοξὸς εὐχαριστεῖ τὸ ἔτσι μάρφοσι ποῦ τὸν ἐνομιμήθη καὶ τὸν ἐστειλε χαιρετισμοὺς μὲ τὸν Ἀνδρέον Ἀργοναύτην. — ὁ Προϊστὸς Ἀσπὴρ χαιρετῶ πολὺ πολὺ τὸ Ἀσημένιον κῆμα καὶ τοὺς γονεῖς του. — τέλος ὁ Γραβιῶς πληροπορεῖ τὸν Μικρὸν Ἐθλογιγῆν ὅτι ἐμελέτησεν ἄσπον ἔπρεπε καὶ ἐπροβιάσθη.

Ἄπὸ ἐνα γλυκὸ φίλικὸν στέλλει ἡ διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀγευρα τῆς Φιλίας, Ἀλάσκα, Φιλόμοσον (εἰς τὴν ἀρχὴν 7 μέλη εἶνε ἀρετὰ νὰ χαλάσῃ νόσμον.) Ρωμαιοπούλαν (ὁ Ἀναγιὰς σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα.) Τάρλιαν Ταρῆα (εἶνε καιρὸς νὰ παύσῃ ἡ μελαγχολία παντοῦ συνειθέει κανεῖς.) Μαγευμένη Ἀκροσταλία, Ἀσπρὸν τῆς Ἰλίου, Νεράϊδαν τοῦ Ἄλφειοῦ (ἡ ὅποια τῶρα ἤρξεν νὰντάλλῃ μὲ Μυστικὰ καὶ μετανοεῖ ποῦ δὲν το ἔκαμε ὡσὸν καιρὸν!) Ἠλίσ (ὄχι κατ' ἐξῆς, μόνον τὴν πρώτην φορὰν.) Δικατερῆτην Κοζάλη (ναὶ! τι καλὸν ἔχῃ ἡμῶν κ' ἐγὼ μαζὶ!) Τρυγονάκι (αἱ λοιπαὶ προτάσεις εἰς τὸ προσεχῆς.) Τριμιμιθὴ Μαλλῆν (ἡ ἀρχὴ ἔγινε ἔλαβες ἐν τετραθῶν τὸ ὅποιον ὑπέστη ὀλοκλήρον Ὄδυσσευσ;) Γενναίαν Σουλωτίστισσαν (μὰ ἀκόμη εἰς τὴν ἐσχέρην;) Α. Θ. Πολυζωίδην (σὲ κατέλαθ.) Ἑλληνοπόρον (ὑπέθετα εἰς δὲν εἰχες λάβῃ τὸ φύλλον καὶ δὲν ἔλαβῃ ὑπ' ἑσέ μου τὸ νέον ψευδώνυμον δὲν περῆσαι.) Ὀρειῶν Ἀνθοδόμητην (ἡ ὅποια ἔμαθα ὅτι ἐχθροῦσε πολὺ εἰς τὰ γενέθλια μὰς φίλης τῆς.) Φιλόδορον Ἀραζαγόρον, Σαβῆν Κατζιάντισσαν, Σοφὸν Πειτακόν, Κόρην τῆς Ὀραίας Δέσφου (ἐλήφθησαν πρ. 2 καὶ προστέθησαν εἰς τὸν λ/μῶν.) Ὁρῶστην Δευτῆν (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα βεβαίως δὴ δεχόμεαι τὰς λύσεις σου.) Βρυέντιον Στανρόν (ἔστειλα νὰ τὰ γλύψῃς!) Πειταλούδαν τῶν Σερρών, Ἐλένην Ἀρήστον (τὴν νῆαν μου φίλην, διὰ τὴν ὅποιαν ἔγω ἀρίστως συστασεῖς.) Ταργραίαν Κόρην (δὲν περῆσαι!) Γραβιῶν, Βούγ-Ζαρῆλ, Ἰπποδρόχον, (μὰ πῶς γίνεται αὐτὸ ἀγαπῆτέ μου, νὰ προδώσω τὸ νέον ψευδώνυμον;) Κουταλιανόν (ὁ ὅποιος εἶχε τῶσον καιρὸν νὰ μου γράψῃ!) Ἑλληνικὴν Θαλασσαν (ἐνθετα εἰς κάποια παρετήρησις δὴ συνέβη; δὲν περῆσαι!) Ἀνδρέον Σουλωίτην, Ἀφροδίσαν, (κ' ἐγὼ, τὶ χαρὰ ὄταν λαμβάνω γράμμα σου!) Ἄδραν τοῦ Ἀρίοντος (κατενοουσιωμένην μὲ τὴν Ἀγευρῶν τῆς Φιλίας) Στρατηγὸν Ἀρτίβαν, Παλλικάρην τῆς Ἀλτίας (μικροὺν τὸν καιρὸν ὑπέθετο) Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην (τὰ λοιπὰ ἄνοματα προσεχῶς.) Μικρὰν Ρωμαιοπούλαν.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13 Ὀκτωβρίου, ἀπάντησά μὲ εἰς τὸ προσεχῆς.

Ἄσπασμοί, πληροπορεῖ. — ἡ Μέλλοσα Καλλιτέχνης ἐπιθυμῶ νὰ γνωρισθῆ μὲ ὄλους τοὺς ἐν Κεφαλληνίᾳ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς μου. (ἔχει νὰ ἔστῃ ὑπὸ 3 1/2 λέξεις εἰς τὸν καθένα.) — Ὁ Ζαχαρίας ἀσπάζεται τὸν Μπαρμὰ Νεμωλιῆν. ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν του, ἀλλὰ δὲν τῷ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 18 Νοεμβρίου ἢ ἔ.

547. Συλλαβόγρφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, καρπὸς τὸ δευτέρον μου. Καὶ ἔφω καταστρεπτικὸν εἶνε τὸ σύνολόν μου. Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ζαπατιδῆς. 548. Στοιχειοδύρφος. Ἄ νὰ βγάλης, πῶ νὰ βάλῃς, καὶ μετὰ σπουδῆς μεγάλης παῦς τοῦ νὰ βράκτω ἄλλον, γίνουμαι κτηνὸν μεγάλον, Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τρυγάρου.

549. Ἀίνεγμα.

Ἐγὼ κριόκοντα ἐμπρός, κριόκοντα ἐπίσω, καὶ δέκα εἰς τὸν τραχίλον. ἄχ! πῶς νὰ τὰ σηκώσω! Ἄν ἡδυνάμην διὰ σοῦ νὰ τὰ ἀπλοποιήσω εἰς πέντε μόνον, τί καλὰ! Καὶ δὴ τὰ κατορθώσω. Τὰ πέντε μου ἐνούμενα ἀποτελοῦσιν ἓνα ἀνώνυμον ἄλγεμα. Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κροκοπέλου Πηστῆ.

550. Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΑΔΗΗΗΘΘ ΝΝΡΡ σχηματίσαν τρίγωνον περιέχον καὶ δύο θεάς. Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Φλογεῖς Ἀκτίως τοῦ Σουλῶ 551-556. Σύμβολος λέξεων. Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 18 συλλαβῶν σχηματίσαν τὰ ὀνόματα ἐξ ὑποκαρῶν. νει-νους-νει-νους-λω-λος-κου-δα-χε-ρη-ρη-ση-ος-α-ος-α-πη-νας. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ρωμιῶν.

557. Φύρδη-μελέτην.

Οὗς ὀκυλα τὰ χλεῖν κσεῖ που σ' ναιπισιὼν κσεῖ ἔς πνουἀπειρη αἰκ ἔς φραγνατσιὼν. Καὶ ε' νειπαιὰς τῶνα μὲ σέλιτο καὶ σποικὸ. Γὰ ν' ἀσπαλοῦ ἡμον εἰλεφῶν αἰκ πραινὸ. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τῶν-Τῶν.

558. Μεσοσταχίς.

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ὀρχαιου θεου. 1. Πόλις τῆς Κεκραβοκίας. 2. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 3. Ἑρπετὸν. 4. Νῆσος. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Σουλῶ ἄκου.

559 Συλλαβιακὴ Ἀκροσταχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ζῴου. 1, Μέγας στρατηγός. 2, Ποταμός. 3, Ὑψωμα γῆς. 4, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Στρατηγῶ Ἀνδρῆ.

560. Ἑλληνοσύμφωνον.

ω-υουοι-η-ειτα. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρῶν Βύρανος. 561. Γρίφος. λύσε νόμος ὦ. χου + Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἄδρας τοῦ Ἑλάτιου.

Α Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1897. 477. Βολβία (Βολίη, Βία). — 478. Πίνθη (Π Ν). — 479. Δασία, Ἄσια. — 480. 481. 482. ΑΙΜΟΣ ΓΛΥΚΟΝ ΙΑΜ ΕΑΓΙΑ ΕΒΡΟΣ ΑΠΙΟΝ ΗΜΕΙΣ ΚΑΛΑΜΑΙ 483-487. 1, Ἄμιος, 2, Πικνούνα, 3, Κεβάλλο, 4, Μέτσοβον, 5, Οἰτή. Ἑλλάς — 488 — 490, 1, Ἰε, 2, Κέας, 3, Δυστρία Σὺμη. — 491. Ὅχι ἔχομεν καὶ Ἰταλία ρωσικὰ μαῦρα. — 492. ΑΥΣΙΑΣ Αγγλία (1, ΔΑΒΚ, 2, ΚΥΡΟ, 3, ΓΕΧΙ, 4, ΚΒΑΡ, 5, ΚΑΠΡΟ, 6, ΔΑΠΙ).